

РЕШЕНИЕ № 382
гр.София, 26 октомври 2009 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, второ наказателно отделение,
в съдебно заседание на двадесет и пети септември две хиляди и девета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: САВКА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЛИЛЯНА МЕТОДИЕВА

ЕЛЕНА АВДЕВА

при секретар Кристина Павлова

и в присъствието на прокурора Красимира Колова

изслуша докладваното от съдията Елена Авдева

наказателно дело № 368 /2009 г.

Производството по делото е образувано по касационната жалба на защитниците на подсъдимия И. В. В. против присъда № 33 от 21.05.2009 г. по внохд № 94/2009 г. по описа на Софийския апелативен съд.

В жалбата / и допълнението към нея / се сочи, че присъдата противоречи на материалния закон, при постановяването ѝ са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и наложеното от съда наказание е явно несправедливо.

Аргументите на защитата на касатора в подкрепа на касационните основания са следните :

- в обвинителния акт се съдържат множество неясноти и противоречия, поради което не е гарантирано правото на подсъдимия да разбере в какво е обвинен
- съставът на първостепенния съд е незаконен поради предубеденост на председателя
- вътрешното убеждение на въззивния състав по фактите е изградено в нарушение на правилата за установяване на обективната истина, а постановеният съдебен акт не съответства на чл.339, ал.2 и ал.3 от НПК, тъй като липсват мотиви
- въззивният съд е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила при кредитиране и възприемане на показанията на свидетеля Г обясненията на подсъдимия Л
- присъдата почива на "оговор" в нарушение на чл. 116, ал.1 от НПК .
- не е налице съставомерно деяние и подсъдимият В трябва да бъде оправдан на основание чл. 24, ал.1, т.1 от НПК
- правната квалификация на деянието на подсъдимия Л е неправилна, тъй като фактите сочат на престъпление по чл.305а от НК, а не по чл.304,ал.1 от НК
- наложеното на касатора наказание е явно несправедливо в сравнение с наказанието, наложено на подсъдимия Л, и не е съобразено с отличните характеристични данни на подсъдимия В.

В заключение се отправя искане на основание чл. 354 от НПК да се отмени обжалваната присъда и да се върне делото за ново разглеждане от прокурора, като алтернативно се предлагат още три процесуални

възможности: да се отмени присъдата и да се върне делото за ново разглеждане от съответната съдебна инстанция, да се оправдае подсъдимия или да се измени въззивната присъда.

Прокурорът пледира за неоснователност на касационната жалба. Подчертава, че престъпната дейност на касатора е установена по надлежния ред с многобройни доказателства, а обясненията на подсъдимия Л представляват само част от тях. Наложено наказание е близо до предвидения от законодателя минимум и не следва да се намалява.

Подсъдимият И. В. в последната си дума настоява за оправдаване, тъй като няма нито едно доказателство за участието му в корупционна дейност.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347, ал.1 от НПК, установи следното:

Софийският градски съд, наказателно отделение, 19 състав, с присъда № 5 от 24.11.2008 г. по нохд № 1237/2008 г. признал

1. Подсъдимия Л. Г. Л. за виновен в това , че

а/ на 24.01.2008 г. в гр. С., като директор на Дирекция “Усвояване на средства от ЕС” към Фонд “Републиканска пътна инфраструктура”/РПИ/ към Министерството на финансите, поискал и приел от Г. М. Я. сумата 25 000 лева - дар , какъвто не му се следва, за да упражни влияние при вземане на решение от друго длъжностно лице – И. В. В., поради което и на основание чл. 304б, ал.1 пр.1 и 2 от НК и чл.54 от НК му наложил наказание една година лишаване от свобода.

б/ на същата дата и място предложил дар – сумата 23 000 лева на длъжностно лице – И. В. В., за да извърши действия по служба - да съгласува изменение на план за изменение на застрояването и на регулацията на имоти в землището на с. Л., община В., поради което и на основание чл.304, ал.1, пр.1 от НК във връзка с чл.54, ал.1 от НК му наложил наказания една година лишаване от свобода и глоба в размер на 5 000 лева, като го оправдал по обвинението за сумата 2 000 лева.

На основание чл.23, ал.1 от НК съдът определил на подсъдимия Л общо наказание една година лишаване от свобода и глоба в размер на 5 000 лева и отложил изтърпяването на лишаването от свобода за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

2. Подсъдимия И. В. В. за виновен в това, че на 24.01.2008 г. в гр. С. в кабинет № 605 в сградата на Фонд “Републиканска пътна инфраструктура” към Министерството на финансите, като длъжностно лице – началник сектор “Подготовка търгове и договаряне”, временно изпълняващ длъжността на началник отдел “УПМИТ” и временно изпълняващ функциите на председател на постоянно действащата техническа комисия към фонда, приел от Л. Г. Л. предложение за дар, какъвто не му се следва – сумата 23 000 лева, за да извърши действия по служба - да съгласува изменение на плана за изменение на застрояването и на регулацията на имоти в землището на с. Л., община В., като подкупът е в големи размери, поради което и на основание чл.302, т.4, б.”а” във вр. с чл.301, ал.1, пр.2 и чл.54 от НК му наложил наказание пет години лишаване от свобода при първоначален общ режим на изтърпяване, глоба в размер на 20 000 лева и лишаване от право да заема държавна длъжност в министерства и в централни ведомства за срок от три години, както и да упражнява професия по специалност “Пътно строителство” за срок от три години от влизане на присъдата в сила. Съдът оправдал подсъдимия по обвинението по чл.302а НК, за сумата 2 000 лева и за квалификация признак “лице, заемащо отговорно служебно положение”.

В тежест на подсъдимите съдът възложил сторените по делото разноски.

Софийският апелативен съд бил сезиран с протест на прокурора относно размера на наказанието лишаване от права по чл.37, ал.1, т.6 и т.7 от НК , наложено на И. В. , и с жалба от същия подсъдим. С присъда № 33 от 21.05.2009 г. по внохд № 94/2009 г. втората инстанция:

- отменила първоинстанционната присъда в частта й, с която подсъдимият Л бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.304б, ал.1, пр.1 и 3 от НК и относно общото наказание по чл.23, ал.1 от НК, като го признал за невинен да е поискал и приел от Г. М. Я. 25 000 лева подкуп и го оправдал по обвинението за престъпление по чл.304б, ал.1, пр.1 и 2 от НК.

- намалила срока на наказанието лишаване от свобода на подсъдимия И. В. В. от пет на четири години

- увеличила срока на наказанието лишаване от право да упражнява професия по специалността "Пътно строителство" по чл. 37, ал.1, т.7 от НК, наложено на И. В. В., от три на четири години.

В останалата част присъдата на Софийския градски съд била потвърдена.

Въззивният съдебен акт е подписан с особено мнение от съдията В. Р.

Касационната жалба на подсъдимия И. В. В. е неоснователна.

Доводите в защита на подробно описаните съществени нарушения на процесуалните правила не намират подкрепа в данните по делото.

Не могат да се споделят твърденията за съдържателна и логична недостатъчност на обвинителния акт, лишила подсъдимия от възможност да научи за какво престъпление е привлечен да отговаря и въз основа на какви доказателства. Касаторът основно акцентира върху неясната дата на инкриминираното деяние. Съгласно задължителните обвързващи предписания на Тълкувателно решение № 2 от 07.10.2002 г. по н.д. № 2/2002 г. на ОСНК на Върховния касационен съд /т.4,2/ , в обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът "задължително трябва да посочи фактите, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в осъществяването му. Когато не се отнасят до съставомерните признаци на деянието и участието на обвиняемия в него, непълнотите в обстоятелствената част на обвинителния акт не съставляват основание за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора". Изискванията за детайлност на описанието на релевантните факти не бива да се довеждат до крайност. Ето защо / с оглед конкретиката на инкриминираната дейност / астрономическата точност на времето при осъществяване на деянието /приемане на предложението за подкуп/, няма фаталното процесуално значение, което му придава защитата на касатора. В обвинителния акт за дата на извършване на престъплението е посочен 24.01.2008 г., но в същото време са описани действията на двамата подсъдими от момента , в който свидетелят Я се е свързал с подсъдимия Л, до момента, в който белязаните банкноти са намерени в кабинета на последния. Въззивният съд е останал в рамките на обвинителния акт, като е приел, че в този времеви период между двамата подсъдими са водени разговори, финализирани на 24.01.2008 г., като чрез тях е реализирана престъпната дейност на И. В. Правото на защита на подсъдимия не е накърнено, защото обвинението е посочило достътно данни за времето на извършване на престъплението и той е имал възможност да се запознае с тях .

Неоснователни са и твърденията за незаконност на състава на Софийския градски съд поради предубеденост на председателя му. Според защитата съдията Г. К. е изразил предварително становище относно виновността на подсъдимия, което проличало от две групи факти – процесуалните действия и решения на съда и известния в обществото стремеж на съдията К. да се ангажира със "значими казуси" в полза на кариерното си развитие. За илюстрация се изтъква, че първостепенният съд е пропуснал да отнеме предмета на престъплението - сумата 25 000 лева, от които 10 000 лева били предоставени от св. Я, а остатъкът – от полицейските служители. Така поддържано твърдението за предубеденост / или заинтересованост пряко или косвено от изхода на делото/ на член от съдебния състав е доказателствено и юридически незащитимо. Нарушенията от материалноправен и процесуален характер са предмет на инстанционен контрол и сами по себе си не са индicia за предубеденост или заинтересованост на съдебния състав, ако подобни съмнения не са подкрепени с други доказателства. Обвинението за пренебрегване на правилата за разпределение на делата по случаен признак не е базирано върху никакви конкретни доказателства, поради което не може да обоснове нарушение на правото на подсъдимия на справедливо гледане на делото от безпристрастен съд. Касаторът се ограничава единствено в изразяване на съмнения, че докладчикът по делото не е определен "случайно", но черпи аргументи за това от предложението на съдии от СГС за експертно проучване на действащата компютърна система за разпределение на делата и равнопоставеност на съдиите при оценка на техните качества и работа. Тези аргументи излизат извън възможностите на касационната проверка, но несъмнено представляват интерес за административните и контролните органи в съдебната система. За пълнота на изложението и в отговор на касационната жалба заслужава да се отбележи, че постановената от първата инстанция присъда трудно би могла да се впише в категорията на професионалните постижения. Тя е претърпяла сериозни корекции от следващата инстанция, която е ревизирала извършения от първостепенния съд анализ на доказателствата и доказателствените средства, правната квалификация на част от инкриминираните деяния и размера на наказанията.

На следващо място защитата на касатора обосновава касационното основание по чл.348, т.2 от НПК с липсата на мотиви към въззивната присъда предвид необяснените различия във фактическата обстановка, приета от двата предходни съдебни състава. Въпреки подробното и пунктуално съпоставяне на мотивите на

присъдите, направено в касационната жалба, тази позиция е неубедителна. Апелативният съд коректно е посочил, че установява нови факти, отстранявайки допуснатите от градския съд грешки във възприемането на информацията, съдържаща се в част от доказателствените източници / така на л.11 е изключена решаващата роля , която първоинстанционната присъда е възложила на емоционалната реакция на В. при задържането , за доказване на умисъла ,на л.12 е анализирано неточно извършеното цитиране на проведения на 24.01.2008 г. разговор по телефона между подсъдимите, на л.13 е коригирана оценката на намерената в кабинета на касатора папка с идеен проект/. Останалите цитирани в жалбата “различия “ между двата съдебни акта или не са от естество да бъдат отнесени към кръга от факти, обуславящи обективната и субективна съставомерност на деянието / например кой е собственик на белязаните банкноти/, или се дължат на индивидуалния маниер на писмено изразяване на докладчиците. Важното е, че въззивният съд е мотивирал фактическите си изводи и не е разсъждавал върху обстоятелства, които са били неизвестни за подсъдимия . Защитата на И. В. /както и съдията от въззивния състав, изразил особено мнение/ допускат смесване между фактическите положения и базираните върху тях релевантни обстоятелства, представляващи задължителна част на обвинителния акт от една с. и съжденията и преценките на съда за доказаност на конкуриращите се позиции на страните в процеса, от друга. Този погрешен подход е намерил израз в разбирането, че съдът се е произнесъл по недопустимо изменение на обвинението в нарушение на чл.287, ал.1 от НПК, като е приел, че “съгласуването на проект за промяна на пътната инфраструктура е сложен фактически състав”,без тази теза да е изрично вписана в обвинителния акт. В контекста на въззивната присъда цитираните разсъждения на съда не могат да се приемат за теза / терминът според общоприетото разбиране означава основно положение, основна мисъл, която се поставя за доказване/, а като средство, с което се обосновава доказаността на обвинението.

Основен довод срещу въззивната присъда касаторът открива в нарушения на процесуалните правила за допускане, събиране, проверка и анализ на доказателствата и доказателствените средства.

На първо място се атакува достоверността на показанията на основния свидетел Г, като се навеждат съмнения за неговата свидетелска годност. По делото няма обективни данни, които да подкрепят подобни твърдения. Въззивният съд не може да бъде упрекат в безкритично възприемане на показанията на свидетеля Я. Напротив, по отношение на него в нарушение на процесуалните правила съдът е направил заключения, излизаци извън рамките на обвинението и ангажиращи поведението му с престъпление по чл.304 от НК. Въпреки тази свръхкритичност към свидетеля въззивната инстанция не е намерила основания да отхвърли нито едно от обстоятелствата, съобщени от него. Настоящият състав не установи нарушение на процесуалните правила при извършената от съда проверка на този доказателствен източник. Информацията, съобщена от св. Г, е подкрепена в детайли от данните, съдържащи се в обясненията на подсъдимия Л останалите гласни доказателства, в контролираните телефонни разговори, протоколите за претърсване и изземване и веществените доказателства. В показанията на свидетеля не съществуват тежки противоречия и хронологичен хаос, на които се позовава защитата на касатора. Тя открива “неясноти”, мотивирайки се с незначителни подробности / например точно на коя дата от месец декември според свидетеля са постъпили в деловодството на фонда документите за проекта на св. Я какво му съобщили деловодителките/. За разлика от въззивния съд, който възприел показанията на св. Я според точното им съдържание, в касационната жалба те се тълкуват превратно. Свидетелят е последователен и категоричен в твърденията си, че е контактувал с подсъдимия Л е поискал съдействие за извършване на административните процедури във фонда по представения от него проект. След разговор по телефона последвала лична среща с Л. , на която той информирал Я. , че за съгласуването на проекта “има твърда ставка, която е 50 000 лева и направил уточненията, че “парите се разпределят” и “вървят нагоре”. Очевидно е, че свидетелят по достатъчно ясен начин е отговорил на въпросите кой, кога и какви условия му е съобщил, поради което следва да се отхвърли оплакването на касатора за неясноти и противоречия в показанията по правнозначими факти. Некоректно е и тълкуването на тази част от мотивите, в които въззивният съд е обсъждал показанията на св. Я за разговора по телефона, проведен между подсъдимия Л неизвестно /за свидетеля / лице, непосредствено след предаването на белязаните банкноти. Защитата свързва с тях доказателства за физически и психически недостатъци на свидетеля, констатирани от съда, но оставени без надлежна процесуална реакция. Непредубеденият прочит на цитирания пасаж от въззивния акт /стр.13 от мотивите на присъдата/, показва , че съдът е изяснил различията между записа на проведения разговор и възпроизвеждането му от свидетеля,позовавайки се на обстановката и конкретната ситуация, но не е изразил никакви съмнения за възможността на Г. Я. да възприема правилно фактите, имащи значение за делото и да дава достоверни показания за тях. По този начин не е допуснато нарушение на чл.118, ал.3 от НПК, а напротив – точно е спазено изискването на чл. 107,ал.5 от НПК за внимателна проверка на всички събрани доказателства.

Неоснователни са и доводите за недостоверност на обясненията на подсъдимия Л поради тяхната колебливост и изолираност от останалия доказателствен материал. Въззивният съд е извършил подробен анализ на тези обяснения поради ключовата им роля при установяване на обективната истина в процеса, при което не е констатирал тяхното манипулиране. В обясненията си пред първата инстанция подсъдимият Л заявил, че В. обещал да се съгласува документацията на св. Я, ако той донесе 50 000 лева. След възраженията на Я. , че сумата е много голяма и ако може да се плаща на траншове, Л. се консултирал с В. и получил съгласието му за започване на процедурата да се внесат първо 25 000 лева. От тях 2000 лева били за Л. , а останалите той трябвало да предаде на В. в деня на получаването им. След прибирането на плика с белязаните 25 000 лева Л. се обадил на В. по телефона и го поканил да дойде в стаята му. Тогава бил задържан от полицейските служители, а парите били намерени в кабинета, осветени с инфрачервена светлина за индикиране на маркирането и преброени. Показанията на свидетелите З, които присъствали при задържането на Л. / първият като поемно лице, а вторият - като служител в СДВР/ не опровергават тези обяснения, както се опитва да докаже защитата на касатора. Напротив, те подкрепят обясненията на Л. в частта им за предаването и предназначението на парите. Вярно, е че според З. отначало подсъдимият Л споменал сумата 50 000 лева от които 10% за него, а след това казал, че сумата се разпределя по формула 40% на 60 %. Показанията на З. отхвърлят и оплакването за процесуални нарушения при изготвяне на протоколите за извършените при задържането процесуалноследствени действия, тъй като лицето съобщава за процедура, напълно съобразена със стандарта на НПКл. Получената чрез разпита на свидетелите информация съдът е ценил в контекста на описаната ситуация, в която се е намирал шокиращо изобличения подсъдим. По тази причина данните са съпоставени с обективните доказателства – намерените белязани банкноти, записи от контролираните разговори, показанията на свидетеля Я. Посочената група от доказателствени източници не разкрива съществени противоречия, които да разколебят достоверността на обясненията на Л. , още повече, че прокуратурата е инкриминирала подкуп в най-благоприятния за подсъдимите размер. Комплексния подход на въззивната инстанция към доказателствената съвкупност изцяло опровергава твърдението на защитата за “оговор” т.е за присъда, базираща се само върху самопризнанията на подсъдимия Л. Въззивният съд е създал фактическа конструкция, в която обясненията на Л. заемат централно място, но не са единственият източник на информация за престъпното поведение на касатора В. В мотивите на атакуваната присъда подробно са описани фактите, доказващи повдигнатото обвинение. Безспорно е, че на първата лична среща между свидетеля Я подсъдимия Л е участвал и И. В. Той бил представен на Я. като човека, който ще реши административния му проблем. Наистина на тази среща пред В. не е коментиран въпросът за парите, но присъствието му допълва обясненията на Л. , че то е било предшествано от разговори между двамата за начина и условията, при които може да се одобри проекта на свидетеля Я. На следващо място в кабинета на подсъдимия В е намерена папка с идеен проект, предоставен от св. Я на Л. Лилков от своя с. я предал на В. преди проекта да поеме разписания деловоден ред. Този факт подкрепя извода на съда, че подсъдимият В добре е информиран за очакваните от него действия, както и за уговорките с Л. при какви условия може да бъде одобрен проекта. С помощта на приложените специални разузнавателни средства е установено по категоричен начин, че В. е лицето, на което подсъдимият Л се обадил веднага след получаване на парите от св. Я което поканил в кабинета си. Апелативният съд с основание отделил специално внимание на двата разговора, които подсъдимият Л провел непосредствено преди да бъде задържан – първия със св. Я, който му предал белязаните банкноти, а втория – с подсъдимия В, който тръгнал да получи уговорения дял, но по пътя бил пресрещнат от полицейските служители . Обективността и достоверността на звукозаписите е извън всяко съмнение. Съдържанието на проведените разговори напълно съответства на обясненията на Л. , като в същото време опровергава версията на В. за пълно неведение относно корупционната схема, описана от другия подсъдим. Според касатора той е злонамерено въвлечен в случая от подсъдимия Л. Той го повикал в кабинета си и го запознал с Я. , но ролята на жалбоподателя се ограничила с информацията за официалния ред на съгласуване на проектите във Фонд “РПИ” . По-късно, през м.януари 2008 г., Лилков се информирал дали проектът е внесен, а В. след проверка заявил, че има отрицателна резолюция и трябва да се преработи. В деня на задържането Л. се обадил отново и казал на В. да пуска документите за Търново, а В. поискал да говори с него, за да му обясни каква е процедурата. Папката с идейния проект му била дадена от Л. единствено за проверка по администрирането на книгата. Внимателният анализ на събраните доказателствени материали, извършен от въззивния съд, показва друго. Безспорно е , че И. В. бил председател на постоянната техническа комисия към Фонд “РПИ”. Нейна функция било изготвянето на решения по искания на инвеститори, които се предлагали след това на изпълнителния директор на Фонд “РПИ” за одобряване. Становищата на тази комисия имали важно експертно значение, макар крайният административен акт за одобряване да се постановявал от изпълнителния директор. Ето защо длъжността на касатора и професионалните му задължения като председател на техническата комисия били от съществено значение за представяния от св. Г проект. Всички уговорки, които подсъдимият Л постигал със свидетеля Я относно предназначението на инкриминираната сума, не биха били постижими без участието на В. Това личи особено ясно от разговора между Л при получаване на

парите. В него подсъдимият подробно обяснил на свидетеля какво точно ще се случи с проекта срещу предоставените пари, като дори споменава и малкото име на лицето, което се ангажира с процедурата - И. Веднага след репликите на св. Я.: "Значи, приготвил съм ти двадесет и пет...както ми каза." Лилков заявил: "Чакай да се обадя на И. да пуска веднага документите", след което последвал телефонен разговор с подсъдимия В. В него двамата си разменили няколко реплики, които противостоят убедително на защитната версия на касатора. Те заслужават да бъдат цитирани като важно доказателство в подкрепа на обвинението. Лилков заявил на В.: "Ей, пускай търновска, търновската там, работа!", на което В. отговорил: "А" и след утвърдителен отговор попитал: "Да дойда?", на което последвала категоричната покана "Задължително!". Въззивният съд е акцентирал върху съдържанието на този диалог, от който личи провеждането на предходни разговори за "търновската работа". Реакцията на И. В. изразява съгласие, а не възражение срещу "пускането", както той твърди в обясненията си. Твърдейки, че е съвестен чиновник, притесняван от колега, който при това в една друга позиция му е и началник, той не се противопоставил на това предложение, нито напомнил на Л., че върху проекта има отрицателна резолюция. Напротив, В. веднага реагирал с разбиране и не само попитал дали да дойде, а начаса поел към кабинета на Л. За съда не е било сложно да свърже тези данни с присъствието на И. В. в кабинета на Л. при първата среща с Я., както и с получената преди това информация от свидетеля, че за да бъде удовлетворено искането му за съгласуване на проекта са необходими 50 000 лева "по твърда тарифа". Правилно въззивната инстанция е подчертала мястото на тези разговори в контекста на останалите доказателства, очертаващи служебните компетенции на подсъдимите и предшестващите ги връзки със св. Я. Ето защо възражението на подсъдимия, че е невинна жертва на "оговор" основателно и законосъобразно е отхвърлено от двете предходни инстанции.

Неоснователно са и оплакванията за нарушаване на материалния закон.

В рамките на повдигнатото обвинение квалификацията на осъщественото от И. В. деяние по чл. 302, т.4, б."а" във връзка с чл.301, ал.1, пр.2 от НК, е правилна. Възможността престъпната дейност на двамата подсъдими да бъде сумирана под други текстове на НК, която е привлякла вниманието на предходните съдебни състави, е ограничена от параметрите, заложили в обвинителния акт. В него обаче са изложени съдържателно обстоятелства, които след надлежното им доказване в процеса, установяват, че И. В., в качеството му на длъжностно лице - временно изпълняващ функциите на председател на постоянно действащата техническа комисия към Фонд "РПИ", приел от Л. Л. предложение за дар, какъвто не му се следва – сумата 23 000 лева, за да извърши действия по служба- съгласуване на проекта, представен от свидетеля Г. Настоящият състав не споделя разбирането на защитата на касатора, че правомощията му като председател на техническата комисия нямат отношение към исканото съгласуване, поради което В. не може да носи отговорност за подкуп във връзка с действия по служба, влизащи в компетентността на друго лице. В подкрепа на това разбиране се изтъква, че техническата комисия е колективен орган, който не извършва съгласуване, а прави предложение до изпълнителния директор, който постановява крайния административен акт. Тези възражения са били предмет на внимание на въззивния съд, който ги е отхвърлил с убедителна и законосъобразна аргументация. Несъмнено съгласуването на представения проект е сложен фактически състав, важен елемент от който е решението на техническата комисия, председателствана от В. Предложението за подкуп, което той е приел, е било във връзка с очакваните от него действия като член от нейния състав. Правилно втората инстанция е отбелязала, че според действащата нормативна уредба съгласуването не би било възможно без позитивното становище на тази експертен орган. Без значение и изцяло в сферата на предположенията са вариантите комисията да възприеме становището на председателя или да го отхвърли. Важното е, че предложението за дар е направено за действия, които са включени в служебните правомощия на подсъдимия. Той е годен субект на подкуп и в качеството си на член на колективен орган.

На последно място с касационната жалба се атакува справедливостта на наложените на подсъдимия И наказания - лишаване от свобода и лишаване от права по чл.37, т.6 и т.7 от НК. Веднага се налага уточнението, че втората инстанция е отстранила грешката на първостепенния съд относно размера на наказанието лишаване от право да упражнява професия по специалност "Пътно строителство", наложено на основание чл.37, ал.1, т.7 от НК, който не може да бъде по-малък от срока на наказанието лишаване от свобода, поради което го е увеличила от три на четири години. Неясно защо обаче въззивният съд не се произнесъл по същия начин и по отношение на наказанието лишаване от право да заема държавна длъжност в министерства и в централни ведомства, наложено на основание чл. 37, ал.1, т.6 от НК, а е запазил определеният от първата инстанция размер от три години. Поради липса на протест това нарушение не може да бъде поправено от настоящата инстанция.

Лишаването от свобода е атакувано основно в светлината на съпоставката му с аналогичната санкция, определена на подсъдимия Л. Асиметрията между двете е повече от очевидна, но тя е неотстранима, тъй като прокуратурата не е възразила срещу размера и начина на изтърпяване на наказанието на Л. както пред въззивната, така и пред касационната инстанция. Настоящият състав намира, че Л. Л. е респектиран по изключително снизходителен начин без да се държи сметка за тежестта на извършеното от него деяние и на установените по делото отегчаващи отговорността обстоятелства, свързани с крайната безочливост и арогантност, с които той е употребил длъжностното си качество в личен интерес. Неотстранимото нарушение в присъдата относно единия подсъдим обаче не бива да се мултиплицира с намаляване на наказанието на другия /за прецизност се налага уточнението, че НК е предвидил различни по размер наказания за престъпленията, за които те са осъдени/. Наказанията четири години лишаване от свобода, глоба в размер на 20 000 лева и лишаване от права по чл. 37, т. 6 и т.7 от НК за три и четири години напълно съответстват на обществената опасност на деянието и дееца и на всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Размерът на лишаването от свобода е близък до легалния минимум, предвиден от законодателя, което е израз на извършеното от съда съобразяване с чистото съдебно минало и отличните характеристични данни на подсъдимия. Обществената опасност на конкретното деяние е много висока, тъй като с него е засегната дейността на стратегическа за стопанския живот в държавата институция на едно от най-отговорните ѝ нива. Висока е и обществената опасност на дееца, който е демонстрирал грубо незачитане на установените правила за поведение и нагло се е възползвал от заеманата позиция в администрацията. Размерът на наказанието лишаване от свобода дефинитивно прави невъзможно условното осъждане на подсъдимия. Ето защо настоящият съдебен състав намира наложените наказания за справедливи и съответни на целите, посочени в чл.36 от НК.

В заключение се налага да се подчертае, че въззивният съд в мотивите си напълно погрешно е третирали статута на белязаните банкноти, иззети като веществени доказателства. Те неправилно са квалифицирани като предмет на престъплението, подлежащ на отнемане по чл.307а от НК. След частичното оправдаване на подсъдимия Л предметът на престъпленията, за които са осъдени подсъдимите, е индивидуализиран като "предложение за дар", което обективно не може да бъде отнето. Освен това съдът е игнорирал ролята на белязаните пари – те не са били предназначени да корумпират, а да разобличат корупционна схема, поради което и на това основание трябва да се върнат на собствениците. Противното становище би довело до отнемане в полза на държавата на средства, принадлежащи на създадена от нея структура и на гражданин, поставил се в нейна услуга. Тези банкноти са включени законно в полицейска акция и тяхното последващо отнемане от собственика противоречи на закона и здравия разум. Първоинстанционният съд е длъжен да разпорежи тяхното връщане в процедурата по чл.306, ал.1, т.4 от НПК.

Водим от горното и на основание чл.354 , ал.1 , т.1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 33 от 21.05.2009 г. по внохд № 94/2009 г. по описа на Софийския апелативен съд. Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]

